

Proloog

De impact van de botsing slingert me achteruit. Mijn onderrug knalt tegen de zijkant van het schip en ik tuimel achterover. Hemel en aarde draaien om me heen. Mijn tijdsbesef vervaagt; ik zweef door de lucht, een fractie van een seconde in vrije val, tot het ijskoude water me opslokt.

Onder water is het vredig. De chaos van de buitenwereld wordt gedempt, alsof alles even tot stilstand komt. Eén tel laat ik mijn lichaam rusten. Het water draagt mijn zware ledematen. De oceaan is 's nachts te donker om iets te zien; enkel het subtiële verschil in duisternis vertelt me wat boven en onder is. Kort open ik mijn ogen om te zoeken naar het wateroppervlak. Dan zwem ik. Als een bezetene trap ik het water onder me vandaan, vastbesloten om lucht te happen. Plotseling een doffe klap op het water, gevolgd door het geluid van snelle, korte zwembewegingen. Ik voel een tastende hand over mijn schouder gaan, die zich meteen naar mijn hoofd verplaatst en kracht bijzet. Een tweede hand grijpt me vast. In blinde paniek worstel ik om me los te maken uit de greep, maar het lijkt zinloos. De handen duwen me genadeloos naar beneden. Een golf van angst overspoelt me. Opnieuw probeer ik los te komen, maar tevergeefs. De greep is te sterk.

Ineens schiet er een idee door mijn hoofd. Ik stop met spartelen en laat mezelf langzaam zinken. De handen bewegen mee, maar verliezen hun grip naarmate ik dieper zink. Dit is mijn kans. Met wilde slagen zwem ik opzij, dan schuin omhoog. Mijn longen branden, mijn hoofd begint steeds harder te bonken – ik heb lucht nodig, nú. Bijna ben ik bij het oppervlak, de contouren van het schip worden steeds beter zichtbaar. Dan word ik ruw omlaag getrokken. Een hand heeft mijn shirt vastgegrepen. Ik trap naar achteren en probeer mijn shirt los te trekken, open te scheuren, maar het is al te laat. Twee armen sluiten zich als een klem om me heen en ik heb te weinig kracht om me nog te verzetten. Dus dit is hoe het afloopt, hoe mijn leven eindigt... Mijn borstkas verkramp, mijn zicht vernauwt. Langzaam zak ik weg in een

eindeloze diepte. In de duisternis duiken de eerste jeugdherinneringen op.

